

Α
π
ο
κ
ά
λ
υ
ψ
ι
ς
22. 16

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

«Εμοὶ μὴ γένοιτο
καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν
τῷ σταυρῷ τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, δι' οὗ ἐ-
μοὶ κόσμος ἐσταύ-
ρωται καὶ ἐγὼ τῷ κό-
σμῳ» (Γαλ. 6,14).

Ταχυδρ. Διεύθυνσι: Τ.Θ. 3415, (Κ.Τ.Α.) 102 10 ΑΘΗΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ ΚΑΝΤΙΩΤΗ ΜΕΡΟΣ Α'

(Ἐπὶ τῇ βάσει λόγων κυρίως τοῦ ἰδίου)

Τὰ πρῶτα παιδικὰ χρόνια στὴν Πάρο

«**Ε**ἶδον τὸ γλυκὺ τῆς ἡμέρας
φῶς τὸ ἔτος 1907. Ἐγεννή-
θην εἰς μίαν τῶν Κυκλάδων νή-
σων, τὴν Πάρον. Οἱ κατὰ σάρκα
πρόγονοί μου, κατὰ τὴν παράδο-
σιν καταγόμενοι ἐκ τῆς μεγαλο-
νήσου Κρήτης, ἡ ὁποία τὴν πε-
ρίοδον τῆς ἐνετικῆς κατοχῆς
ὠνομάζετο Κανδία, ὠνομάζοντο
Καντιῶται. Ὡς παῖς ἔζησα εἰς τὸ
εὐσεβὲς περιβάλλον τοῦ χωρίου
μου Λεῦκες, τοῦ ὁποίου τὴν εὐ-
σέβειαν τῶν κατοίκων μαρτυ-
ροῦν, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ 20 πε-
ρίπου ἱεροὶ ναοί, ἐξωκκλήσια καὶ
παρεκκλήσια. Λόγῳ τῆς διδασκα-
λίσσης μητρός μου ἔζησα ἀπὸ

ΕΤΟΣ ΝΗ ■ ΑΘΗΝΑΙ ■ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010 ■ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 560

νηπιακῆς ἡλικίας εἰς σχολικὸν περιβάλλον, τὸ ὁποῖον διηύθυνεν ἔξοχος διδάσκαλος, ὑπενθυμίζω πως τοὺς διδασκάλους τοῦ Γένους, ὁ ἀείμνηστος Ἰωάννης Γαῖτᾶνος, τοῦ ὁποῖου βιογραφίαν ἔγραψεν ὁ ἐκ τῶν μαθητῶν του ἀρχιμανδρίτης π. Νικόλαος Ἀρκᾶς. Ἦμουν ζωηρὸν καὶ ἄτακτον παιδίον, τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐδοκίμασα τὴν παιδαγωγικὴν ράβδον τοῦ διδασκάλου καὶ τῶν γονέων μου. Ὡ καλοί μου γονεῖς καὶ διδάσκαλοι, διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν αὐστηρότητά σας, ἡ ὁποία ἐνέκλειε πλοῦτον στοργῆς, πόσον σᾶς εἶμαι εὐγνώμων!

Τὴν πρώτην ὄμως ὤθησιν διὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν ὀφείλω εἰς τὸν ἀείμνηστον πατέρα μου, ὅστις ἦτο ὀλίγων μὲν γραμμάτων, ἀλλ' ἀνθρωπος εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ θαθείας πίστεως. Δὲν ἦτο ἐξ ἀρχῆς οὔτω. Πῶς μετεστράφη; Ἀκούσατε. Ὡς ἔμπορος ἐταξίδευε συχνά. Εὐρισκόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1920, ἓνα πρωὶ ἐπεσκέφθη κεντρικὸν κατάστημα τῶν Ἀθηνῶν, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐπρομηθεύετο τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὸ μικρὸν κατάστημά του εἶδη. Εἰσελθὼν εἰς τὸ κατάστημα εἶδεν ὄλους, διευθυντὴν καὶ ὑπαλλήλους, νὰ κλαίουں γοερῶς. Εἰς ἐρώτησίν του, διατί κλαίουں, ἀπήντησαν: «Κυρ-Νικολάκη, ἀπέθανεν ὁ πνευματικὸς μας πατέρας, ὁ πατὴρ Διονύσιος Φαραζουλῆς, ὁ ἱεροκήρυξ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ. Σήμερον θὰ γίνῃ ἡ κηδεῖα του...». Οἱ ὑπάλληλοι

συνέστησαν εἰς τὸν πατέρα μου νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κηδεῖαν, καὶ ἐπῆγεν. Ὅ,τι δὲ εἶδε καὶ ἤκουσε κατὰ τὴν κηδεῖαν ἐκείνην τοῦ ἀειμνήστου π. Διονυσίου, τὸν συνέστησε βαθύτατα. Ἐνας τότε χριστιανός, ἄγνωστος, τοῦ συνέστησε τὸ περιοδικὸν «ΖΩΗ», τοῦ ὁποῖου συντάκτης ἦτο ὁ ἀοίδιμος ἱεροκήρυξ. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ἀείμνηστος πατὴρ μου ὑπέστη μεγάλην ἀλλοίωσιν. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωριὸν. Μετέβη εἰς πνευματικὸν πατέρα, ἐξωμολογήθη, καὶ ἔκτοτε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του ἀνεγίνωσκε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐκκλησιάζετο τακτικῶς, προέτρεπε δὲ καὶ ἄλλους εἰς μετάνοιαν. Ὁ πατέρας ὠδήγησε καὶ ἐμέ, μαθητὴν ὄντα, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Λογγοβάρδας καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐξωμολογήθη εἰς τὸν ἀείμνηστον ἀρχιμ. π. Φιλόθεον Ζερβάκον, μὲ τὸν ὁποῖον ἔκτοτε συνεδέθη πνευματικῶς. Ὑστερον ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν ἐκείνην ὁ ζωηρὸς χαρακτήρ ἤρχισε νὰ τιθασεύεται» (περιοδικὸ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

«Ὀλίγων γραμμάτων ἦταν ὁ πατέρας μου. Μικρὸς ἔμποράκος ἦταν στὸ χωριό. Εἶχε πάει σ' ἓνα πνευματικὸ πατέρα, ἀείμνηστο πλέον, ἅγιο κατ' ἐμέ, τὸν π. Φιλόθεο, τὸν ἡγούμενο τῆς Λογγοβάρδας — ἃς εἶνε αἰωνία του ἡ μνήμη. Πῆγε, ἐξωμολογήθη, καὶ ἐπέστρεψε πλέον στὸ σπίτι του πολὺ διαφορετικὸς. Καὶ μόνο αὐτό; Στὸ

έξης τί έκανε; Κάθε Μεγάλη Σαρακοστή πήγαινε ό ίδιος στο μοναστήρι, έπαιρνε τον πνευματικό πατέρα του, τó γέροντα Φιλόθεο, και τόν έφερνε στο σπίτι. Τόν έβαζε στο σαλόκι και τόν έπεριποιείτο μόνος του. "Έπειτα έβγαινε στη γειτονιά, πήγαινε από σπίτι σε σπίτι, και έφερνε όλο σχεδόν τó χωριό στην έξομολόγησι. "Άς είνε αιώνια του ή μνήμη» (έπισκ. Αύγ. Ν. Καντιώτου μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης, 'Όμιλίες εις τόν Ν΄ Ψαλμόν, 'Αθήναι 2000, σελ. 208-209). 'Ο δέ π. Φιλόθεος σε έπιστολή του όμολογεϊ για τόν Νικόλαο Καντιώτη: «'Ως πνευματικός του επί είκοσαετίαν περίπου έγνώρισα, ότι και σωματικώς και πνευματικώς ήτο υγιέστατος και εις πολλούς έφάνη ιατρός πνευματικός, διότι τούς καθωδήγει εις τήν έξομολόγησιν, τήν μετάνοιαν, τήν άρετήν» (στο τεύχος Μία βδελυρά συκοφαντία, έκδ. 'Ορθοδόξου Συνδέσμου «'Ασπίς τής 'Ορθοδοξίας», 'Αθήναι 1960, σελ. 31).

Μαθητής στο Γυμνάσιο Σύρου

«Με τήν βοήθειαν του Θεού έτελείωσα τó Δημοτικόν Σχολείον Λευκών ως και τó Σχολαρχείον Πάρου. Έξεδήλωσα έπιθυμίαν να συνεχίσω εις τά γράμματα. 'Ο νομός Κυκλάδων, όπου σήμερα λειτουργούν άνω των 30 γυμνάσια και λύκεια, είχε τότε ένα μόνον γυμνάσιον, τó περίφημον Γυμνάσιον Σύρου, εις τó όποϊον συνέρρεον μαθηταί έξ όλων των Κυκλάδων νή-

σων. Εις τó Γυμνάσιον τούτο έφοίτησα τά έτη 1921-1925. "Ημουν έπιμελής μαθητής και εις όλας τās τάξεις ήρίστευα. Ητύχησα δέ να έχω λαμπρούς γυμνασιάρχας, τούς άειμνήστους 'Ιωάννην 'Ρώσσην, σοφόν συγγραφέα σχολικών βιβλίων και δή του Λεξικοϋ 'Ανωμάτων 'Ρημάτων, και τόν Κωνσταντίνον Γαβράν, οί όποϊοι, έρασταί τής άρχαίας έλληνικής γλώσσης, μετέδιδον εις τούς μαθητάς τήν άγάπην προς τά έλληνικά γράμματα. Κατά τó διάστημα δέ αυτό τήν 'Ερμούπολιν έπεσκεπτετο και ό π. Φιλόθεος, ό όποϊος με τά κηρύγματά του και πρόπαντός με τήν άγίαν ζωήν του μάς ένέπνεε.

Αϊσίως έτελείωσα τó γυμνάσιον. Φίλοι και συγγενείς με προέτρεπον να σπουδάσω μίαν των έπιστημών εκείνων, αί όποϊαι εϊλκυον και έλκύουν τά πλήθη των νέων. Άλλ'έγώ άπεφάσισα να σπουδάσω θεολογίαν. "Όταν ύστερον από μίαν έξομολόγησιν εις τόν π. Φιλόθεον άνεκοίνωσα τήν άπόφασίν μου εις τόν άείμνηστον πατέρα μου, οϋτος συνεκινήθη βαθέως, έδάκρυσε και μου ειπε: "Παιδί μου, αν και εις τó σπίτι μας έχουμε τρία άνύπανδρα κορίτσια που έχουν άνάγκην προστάσιας, εν τούτοις δέν σοϋ φέρω κανένα εμπόδιον. Μόνον πρόσεξε πολϋ να φανής άντάξιος τής κλήσεως σου..."» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

Φοιτητής στην Ἀθήνα

«Ὁ ἀειμνήστος πατήρ μου, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ σπουδάσω θεολογίαν εἰς Ἀθήνας, ἀγωνιῶν διὰ τὴν ζωὴν μου ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας, μετέωδηγῆσεν εἰς τὴν Ἀδελφότητα “ΖΩΗ”, μετὰ τὴν ὁποίαν συνεδέετο ὄχι μόνον ὡς συνδρομητὴς ἀλλὰ καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν συνδρομητῶν τῆς Πάρου. Ἐγενόμην δεκτός. Παρέμεινα ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ οἰκοτροφείου τῆς “ΖΩΗΣ” ἐπὶ μίαν τετραετίαν, τὸ κατὰ δύναμιν ἐργαζόμενος καὶ σπουδάζων. Περίοδος ἐξαιρετικῶν εὐλογιῶν δι’ ἐμὲ ἢ περίοδος τῶν φοιτητικῶν μου χρόνων. Πρῶτη εὐλογία ἦτο τὸ ὅτι ἠξιώθην νὰ ἴδω τὸν ἅγιον ἐκεῖνον κληρικόν, τὸν ἰδρυτὴν τῆς Ἀδελφότητος “ΖΩΗ”, τὸν **π. Εὐσεβίον Ματθόπουλον**, συγγραφέα τοῦ περιφήμου βιβλίου “Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου”. Τοῦ π. Εὐσεβίου τὰ κηρύγματα τῶν τελευταίων ἐτῶν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μοναστηρακίου παρηκολούθουν ἀνελλιπῶς. Ἄλλη εὐλογία ἦτο, ὅτι ἐπὶ διετίαν περίπου διετέλεσα ὑπογραφεὺς τοῦ ἀειμνήστου **Παναγιώτου Τρεμπέλα**, κορυφαίου θεολόγου, ὅστις ὀρθροῦ βαθέος ἠγειρέτο καὶ συνέγραφε. Ἰδιαιτέρως ἐνθυμοῦμαι, ὅτι τὸ ἐπὶ τῆ κοιμήσει τοῦ ἀειμνήστου π. Εὐσεβίου (29 Ἰουλίου 1929) ἄρθρον ὑπηγόρευεν εἰς ἐμὲ διακοπτόμενος ἀπὸ λυγμοῦς καὶ δάκρυα. Ἄλλη εὐλογία, διὰ τὴν ὁποίαν εὐγνωμονῶ τὸν Θεόν, εἶνε ὅτι ὡς φοιτητὴς ὑπῆρξα ἀ-

κροατὴς πανεπιστημιακῶν παραδόσεων καὶ ἄλλων βεβαίως καθηγητῶν, ἀλλ’ ὅλως ἰδιαιτέρως τοῦ ἀειμνήστου **Χρήστου Ἀνδρούτσου**, κορυφαίου ὀρθοδόξου θεολόγου καὶ φιλοσόφου» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

Νῆσος Ἴος· «ἐν τῇ ἐρήμῳ»

«Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1929, εἰς ἡλικίαν 22 ἐτῶν, ἔλαβα τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας με βαθμὸν “ἄριστα”. Ἀλλὰ καλύτερον νὰ μὴ τὸ ἐλάμβανον με “ἄριστα”. Διότι τὰ ἀπὸ δημοτικοῦ σχολείου μέχρι πανεπιστημίου ἀλλεπάλληλα “ἄριστα” με ἐζημίωσαν πνευματικῶς. Τὸ ὁμολογῶ δημοσίως. Ἀλαζονεῖα τις με κατέλαβεν ἐπὶ τῇ θεολογικῇ γνώσει. Ἄγνωτων ὁ ταλαίπωρος, ὅτι ἓνα γραμμάριον ἀγιότητος ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τόννους ἀκάρπων γνώσεων ἐνόμιζον, ὅτι δύναμαι νὰ διαπλεύσω τὸ ἀπέραντον πέλαγος τῆς θεολογικῆς γνώσεως μετὰ τὸ μικρὸν καὶ ἀσθενὲς ἀκάτιον τῆς διανοίας μου. Ἐμέθυσσα μέθην ἀνευ οἴνου, μέθην γνώσεως. Καὶ ὡς μεθύων δὲν ἤκουον τὰς συμβουλάς τῶν εἰλικρινῶς ἀγαπώντων με πνευματικῶν πατέρων. Ἀκάθεκτος ὤρμων πρὸς τὴν γνώσιν. Καὶ ὁ Θεὸς με ἐταπείνωσε διὰ τὴν ἀλαζονεῖαν μου αὐτήν. Ἐγκατέλειψα περιβάλλον ἀνεκτιμήτου πνευματικῆς ἀξίας ἀντιπινακίου γνώσεως... Ὑπὸ τῆς ἀφροσύνης μου λοιπὸν ἐξεσφενδονίσθην πολὺ μακρὰν τοπικῶς, ἀλλὰ καὶ πνευματικῶς. Ἐξεσφενδονίσθην εἰς τὴν νῆσον Ἴον τῶν Κυκλά-

δων, ἡ ὁποία ἦτο τότε τόπος ἐξορίας. Ἡ μακρὰ ἐκεῖ παραμονή μου ὑπῆρξεν ἡ Σαχάρα τοῦ βίου μου. Ἐπιστήμων(!) ἐγώ, ἔγινα διδάσκαλος, διδάσκων εἰς τὰ ἀθῶα παιδία τῆς νήσου τὸ ἐλληνικὸν ἀλφάβητον! Ζοῦν καὶ σήμερον ἐν Ἴω ἐκεῖνοι ποῦ με ἐνθυμοῦνται ὡς διδάσκαλόν των. Κύριε, **“ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπεινώσάς με, ὅπως ἂν μάθω τὰ δικαιώματά σου”** (Ψαλμ. 118,71).

Ὁ δαίμων τῆς ὑπερηφανείας πρὸς καιρὸν με ἐγκατέλειπεν, ἀλλ’ ἤρχισε νὰ με πειράζῃ ἄλλος δαίμων, χειρότερος, ὁ δαίμων τῆς ἀπελπισίας. Καὶ ἐκινδύνευσα ν’ ἀπολεσθῶ πνευματικῶς. Ἄλλ’ ὁ Κύριος ἔστειλεν εἰς τὴν Ἴον τὸν ἄγγελόν του, ὁ ὁποῖος με ἐπαρηγόρησε τὰ μέγιστα καὶ με ἐνεθάρρυνεν. Ἦτο ὁ ἀείμνηστος Λάζαρος Χατζηθέμελης, περιοδεύων ἱεροκήρυξ - θεολόγος. Οὗτος, ἀποχαιρετῶν με εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ λιμένος τῆς νήσου, μοῦ ὑπενθύμισε χωρίον τοῦ ἀποστόλου Πέτρου: **“Ταπεινώθητε ὑπὸ τὴν κραταῖαν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ. Πᾶσαν τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ’ αὐτόν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ὑμῶν”** (Α’ Πέτρ. 5,6-7).

Καὶ ὄντως τῷ Κυρίῳ μέλει περὶ ἡμῶν! Ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι με εἶχον λησμονήσει καὶ ἔζων ἔρημος καὶ ἄγνωστος, ὁ Κύριος δὲν με ἐλησμόνησεν. Ἐκ βάθους με ἀνέσυρε. Πῶς; Μίαν βροχερὰν ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1934, ἐνῶ μετέβαινον εἰς τὸ Δημοτικὸν σχο-

λεῖον, βλέπω εἰς τὸν δρόμον ἓνα μικρὸν γράμμα - ἐπισκεπτήριον. Ἄλλος τις ἴσως δὲν θὰ τὸ ἐπρόσεχε. Ἄλλὰ κάτι με ἔσπρωξε μέσα μου νὰ σκύψω καὶ νὰ τὸ ἀνασύρω ἀπὸ τὴν λάσπην. Τὸ ἀνοίγω καὶ διαβάζω: “Ἀνδρέα (αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομά μου ὡς λαϊκοῦ), ἡ θέσις τοῦ Γραμματέως τῆς Μητροπόλεως μου ἐκενώθη. Σπεῦσε. Σὲ ἀναμένω...”. Ἦτο γράμμα, τὸ ὁποῖον ἐκ Μεσολογγίου μοῦ ἀπέστειλεν ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεος. Τὸ γράμμα τοῦτο κατ’ ἐμὲ ἦτο μία κλησις, μία πρόσκλησις τοῦ Θεοῦ, διὰ ν’ ἀναλάβω διακονίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ πῶς εὐρέθη εἰς τὴν λάσπην; Εἶχε πέσει ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ γέροντος ταχυδρομικοῦ διανομῆως κατὰ τὴν ψυχρὰν ἐκείνην ἡμέραν τοῦ χειμῶνος. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶδον διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ἐν τοῖς πράγμασι τὴν ἀλήθειαν, ποῦ διεκήρυξεν ὁ Κύριος εἰπὼν **“Καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσίν”** (Ματθ. 10,30). Ὁ δὲ Μ. Βασίλειος, ὁμιλῶν σχετικῶς λέγει: “Πολλάκις καὶ ἐν τοῖς μικροτάτοις ἡ σοφία καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ διαφαίνονται”» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

Πρωτοσύγκελλος τῆς ἱ. Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἦ Μεσολόγγιον! Ἱερὰ πόλις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, περὶ τῆς ὁποίας οἱ καλοί μας διδάσκαλοι καὶ καθηγηταὶ

ὅταν ὠμίλουν ἀνελύοντο εἰς δάκρυα! Καὶ μόνον ἡ θεὰ τῆς πόλεως αὐτῆς μὲ συνεκίνησε βαθύτατα. Ὁ Μητροπολίτης Ἱερόθεος, εἰς τὸν ὁποῖον ἤμην γνωστὸς ἐκ τῆς προηγθεισῆς ποιμαντορίας του ὡς Μητροπολίτου Παροναξίας, μὲ ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Εἰς τὸ Μοναστήριον Ἀγγελοκάστρου ἐκάρην μοναχὸς καὶ ἔλαβον τὸ ὄνομα Αὐγουστίνος. Εἰς τὸ χωρίον Παραβόλα ἐχειροτονήθη διάκονος. Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ὑπηρέτησα ὡς γραμματεὺς, πρωτοσύγκελλος καὶ ἱεροκήρυξ ἐπὶ μίαν δετίαν περίπου. Αἱ ἀναμνήσεις μου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς εἶνε πολλαί. Εἰς πόλεις καὶ χωρία ἐκήρυξα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ ταπεινὸν χωρικὸν ἤκουσα σπουδαιότατον μάθημα ὁμιλητικῆς, τὸ ὁποῖον ἐπέδρασεν εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἄλλος δὲ χωρικός μοι ἔδωκε βιβλίον, ποὺ περιεῖχε τὰς διδαχὰς τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, βιβλίον τὸ ὁποῖον ὡς πολῦτιμον θησαυρὸν ἐφύλασσε εἰς τὴν καλύβην του.

Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Μεσολογγίου ἐκήρυξα τὰ περισσότερα κηρύγματά μου. Ἀλησμόνητος θὰ μείνη εἰς ἐμὲ ἡ προθυμία τῶν εὐσεβῶν κατοίκων τῆς πόλεως αὐτῆς, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν, οἱ ὅποιοι ὡς εἰς ἄνθρωπος καθ' ἐκάστην Κυριακὴν συνέρρεον εἰς τὸν εὐρύχωρον ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ ἤκουον τὸ κήρυγμα. Ἄλλ' οἱ περισσότεροι τῶν ἀκροατῶν μου ἐκείνων ἀπῆλθον πλέον εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ζοῦν ὅμως ἀκόμη ἀρκετοί, τοὺς ὁποῖους ὁσάκις συναντῶ μοῦ ὑπενθυμίζουν τὰς ἡμέρας ἐκείνας καὶ συγκινοῦμαι. Ἡ ἐν γένει διακονία μου εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Αἰτωλοακαρνανίας ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἕνα δεύτερον πανεπιστήμιον, διότι ὅ,τι ἐδιδάχθην εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ὡς θεωρίαν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐκεῖ πρᾶξις. Ἄλλ' ὅποιοι κόποι καὶ μόχθοι διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸ ἰδεῶδες!» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

«Ὁ π. Αὐγουστίνος στὸ Μεσολόγγι ἀποκτᾷ πλῆθος μαθητῶν. Ὁ πύρινος λόγος του, ἡ ἀσκητικὴ ζωὴ του, ἀλλὰ καὶ τὸ διοικητικὸ ἐπιβάλλον του δίνουν ζωντάνια στὴν πνευματικὴ κίνησι τῆς πόλεως. Μὲ θαυμασμὸ θυμοῦνται οἱ ἀκροαταὶ του πόσες φορὲς ὁ νεαρὸς διάκονος ἤλεγξε τὴν τότε κατάστασι γιὰ ἠθικὰ καὶ θρησκευτικὰ ἀτασθαλίαις. Ἦταν τότε οἱ τραχειῆς μέρες τῆς δικτατορίας τοῦ Μεταξᾶ. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου, οἱ τοπικὲς ἀρχὲς τοῦ Μεσολογγίου, καταφρονῶντας τὴν αὐστηρὴν νηστεία τοῦ Δεκαπενταγούστου, παρέθεσαν πάνδημο τραπέζι μὲ κρέας. Ὁ π. Αὐγουστίνος στηλίτευσε τὴν παράβασι. Κι ὅταν τὴν ἄλλη φορά, πάλι χάριν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου, πῆρε διαταγὴ νὰ σημάνουν τὰ μεσάνυχτα οἱ κώδωνες ὄλων τῶν ναῶν χαρμόσυνα σὲ καιρὸ νηστείας, ὡς πρωτοσύγκελλος ματαίωσε τὴν ἐκδήλωσι» (Ἐν Ἴωβηλαῖον ἔ.ἀ. σελ.

201· βλ. σχετικῶς καὶ ἐπισκόπου Αὐγ. Ν. Καντιώτου μητροπολίτου Φλωρίνης, Ἡ κανονικότης τῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας μου ὡς μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἑορδαίας, ἔκδ. «Ὁ Σταυρός», Ἀθήναι 1990, σελ. 115).

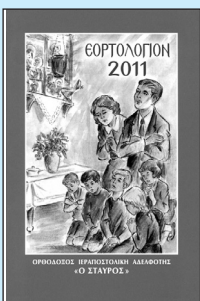
Ἄλλ' ὁ πρωτοσύγκελλος δὲν θὰ παραμείνῃ γιὰ πολὺ ἀκόμη στὴ θέσι του. Ἀρνεῖται νὰ ὑποκύψῃ σὲ ἐντολὴ τοῦ ἐπισκόπου, νὰ ἐκδώσῃ ὡς ἐκκλησιαστικὸς ἀνακριτῆς καταδικαστικὴ ἀπόφασι γιὰ ἓναν ἱερέα, ἐπειδὴ αὐτὴ ἦταν ἀντίθετη μὲ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, καθὼς δὲν ὑπῆρχε στὴν ὑπόθεσι παρὰ ἓνας μόνον μάρτυς κατηγορίας. Ἦς σημειωθῆ, ὅτι τελικῶς ὁ ἐπίσκοπος δέχθηκε τὸ πόρισμά του, τὸ ὁποῖο μάλιστα, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ τὸ εἶχε σχίσει, μετὰ τὴν παραίτησι τοῦ πρωτοσυγκέλλου ἔδωκε ἐντολὴ νὰ τὸ βροῦν στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων, νὰ τὸ ἀνασύρουν καὶ νὰ τὸ συγκολλήσουν

(βλ. περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» τ. 469/1989 καὶ ἐπισκόπου Αὐγ. Ν. Καντιώτου, μητροπολίτου Φλωρίνης, Συνοδικά, Ἀθήναι 1989, σελ. 221-228). Μετὰ ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ φεύγει γιὰ ἄλλη μητρόπολι. Δείχνει, ὅτι προτιμᾷ νὰ θυσιάσῃ τὴ θέσι του παρὰ τὶς ἀρχές του, ποὺ εἶνε κυρίως τρεῖς: νὰ κρατῆ τὸ φρόνημά του ἀδούλωτο, νὰ μὴ δέχεται δῶρα ἀπὸ κανένα, νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθεια μὲ παρρησία πρὸς ὅλους (βλ. τὴν ἀποχαιρετιστήριον Ἐπιστολὴ του πρὸς τοὺς ἱερεῖς τῆς ἱ. Μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας).

Στὰ Ἰωάννινα

«Ἐκ Μεσολογγίου εἰς Ἰωάννινα. Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Ἰωαννίνων Σπυρίδων, ὁ μετὰ ταῦτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, μὲ προσέλαβεν ὡς ἱεροκῆρυκα. Ἦτο τὸ πρῶτον ἔτος τῆς κατοχῆς (1941). Εἰς τὰ Ἰωάννινα, πρωτεύουσαν τῆς Ἠπείρου,

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ 2011

Ἡ Ἀδελφότης «Ὁ Σταυρός» ἐκυκλοφόρησε τὸ Ἐορτολόγιον τσέπης τοῦ 2011, ἀφιερωμένο στὴν οἰκογένεια. Ἴδου ἓνα μικρὸ τμῆμα ἀπὸ τὰ κείμενά του: «Ἡ οἰκογένεια ὀνομάζεται «κύτταρο τῆς κοινωνίας». Διότι, ὅπως ἀπὸ τὴν ὑγιεινὴν κατάστασι τῶν φυσικῶν κυττάρων ἐξαρτᾶται ἡ ὑγεία ὅλου τοῦ σώματος, ἔτσι καὶ ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ὑγείαν τῆς οἰκογενείας ἐξαρτᾶται ἡ ἠθικὴ εὐεξία, ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀκμὴ τῆς κοινωνίας...». Τὸ Ἐορτολόγιον τιμᾶται 1 εὐρώ. Ἀποστολαὶ ἄνω

τῶν 50 τεμαχίων δὲν θὰ ἐπιβαρύνωνται μὲ ταχυδρομικά.

Διὰ παραγγελίας ἀπευθύνεσθε εἰς: Βιβλιοπωλεῖον «Ὁ Σταυρός»,
Ζωοδ. Πηγῆς 44, 106 81 Ἀθήνας, τηλ. 210 / 3805539.

εδέσποζον οί Ἴταλοὶ κομπορρημονοῦντες. Περίλυποι καὶ κατηφεῖς οἱ κάτοικοι τῆς ἱστορικῆς πόλεως, οἱ φλογεροὶ πατριῶται. Ἐκ τῆς ὀλιγομήνου ὑπηρεσίας μου εἰς Ἰωάννινα ἀναφέρω μίαν μόνον, ἀλλὰ σημαντικὴν λεπτομέρειαν. Ὁ Μητροπολίτης Σπυρίδων κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων, τὴν ὁποίαν διὰ πρώτην φορὰν θὰ ἐώρταζον οἱ Ἑλληνας ὑπὸ δούλειον ἡμαρ, ὥρισε νὰ ὀμιλήσω ὡς ἱεροκήρυξ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ. Παρουσία αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκπροσώπων τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν καὶ πλήθους λαοῦ ὠμίλησα. Ὁμίλησα ὄχι μόνον θρησκευτικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐθνικῶς. Ὅση μοι δύναμις, ἔψαλα τὸ μεγαλεῖον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Εἶπον ὅτι, ἐφ' ὅσον ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα μαρμαίρουν εἰς τὸν οὐρανόν, ἡ Ἑλλάς θὰ λάμπη καὶ θ' ἀκτινοβολῇ... Τὸ κήρυγμα ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον μὲ συνεχάρη ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Ἰωαννίνων, ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὡς ἐμπρηστικόν. Ἐγενόμην στόχος τῆς ἰταλικῆς καραμπιναρίας. Ἐκινδύνευον. Τὸ δὲ χειρότερον ἀπηγορεύθη εἰς ἐμὲ ἢ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος δημοσία ἐμφάνισις. Κάθε λέξις μου ἐπροδίδετο εἰς τὰς Ἰταλικὰς ἀρχάς. Ὡς ἐκ τούτου ἡ παραμονή μου εἰς Ἰωάννινα δὲν εἶχε πλέον λόγον. Τῇ συμβουλῇ φίλων ἐγκατέλειψα τὰ Ἰωάννινα. Φεύγων, ἀφῆκα εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τὴν σεβαστὴν γραῖαν μητέρα μου, συνοδὸν καὶ ἀσπίδα τοῦ βίου μου. Ἡ φυγὴ μου ἐκεῖνη, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ

τῶν ὑστέρων, ἦτο μία νέα οἰκονομία τοῦ Θεοῦ. Διότι, ἐὰν παρέμενον εἰς Ἰωάννινα ὀλίγον τι ἀκόμη, θὰ ἤμην μεταξὺ τῶν πατριωτῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν ἐθνικὴν δρασίν των συνελήφθησαν καὶ ἐπεβιβάσθησαν εἰς πλοῖον, τὸ ὁποῖον μετέφερεν αὐτοὺς ὡς ἐξορίστους εἰς Ἰταλίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου του ἐτορπιλλίσθη καὶ κατεποντίσθη αὐτανδρον εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν. Ἀλησμόνητοι νεκροί! Ἄς εἶνε αἰωνία ἡ μνήμη σας. Εἰς ἐμὲ δὲ ἐπεφυλάσσοντο νέαι περιπέτειαι ὀδυνηρότεραι ἐνὸς τοιοῦτου μαρτυρικοῦ τέλους» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

«Νέο Χρυσόστομο» ὀνομάζουσαν πλέον τὸν δυναμικὸ ἱεροκήρυκα, ὄχι μόνον διότι δὲν διστάζει νὰ ἐλέγῃ τὸ κακὸ καὶ νὰ ὁμολογῇ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως ἐνώπιον ἀμέσου κινδύνου τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ διότι γνωρίζει νὰ τὴν ἐκθέτῃ μὲ τρόπο γλαφυρὸ καὶ θελκτικὸ στοὺς ἀκροατὰς του (ἔτσι τὸν ἀποκαλοῦσε τότε καὶ ὁ Γέροντας [†] Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης· βλ. πρ. Διονυσίου Τάτση, Ὁ ἀσκητὴς τῆς Παναγούδας, Κόνιτσα 1997, σελ. 24).

Στὴ Μακεδονία

«Ἐκτελῶν ἀπόφασιν τῆς ἱ. Συνόδου, ἵνα ὡς ἱεροκήρυξ ἐνισχύσω διὰ τοῦ κηρύγματος τὸν σκληρῶς δοκιμαζόμενον λαὸν τῆς Μακεδονίας, κατόπιν τάλαιπωρίας ἔφθασα ἀρχὰς τοῦ 1942 εἰς Ἐδεσσαν, τὴν νέαν μου θέσιν. Μία λεπτομέρεια.

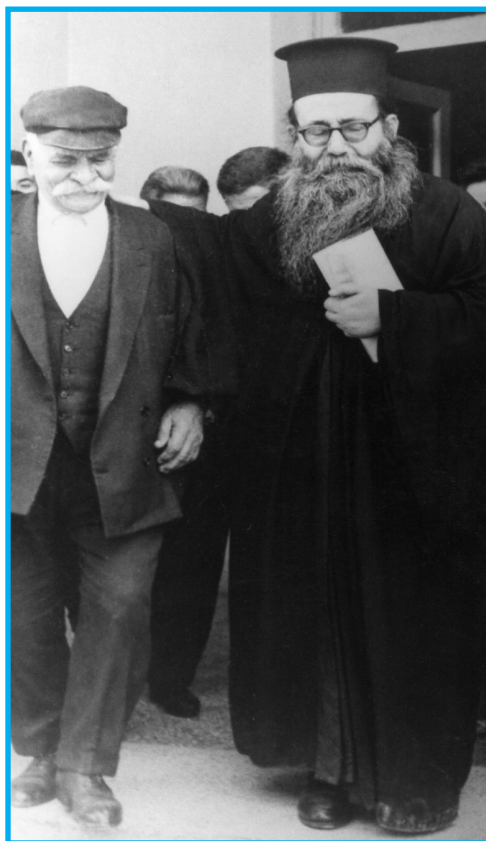
Ἐπαρουσιάσθην εἰς τὸ Φρουραρχεῖον Ἐδέσεως πρὸς ἐπιθεώρησιν τῆς ταυτότητός μου. Ὅταν ὁ διοικητὴς εἶδε τὸ ὄνομά μου, ἔμεινε κατάπληκτος. Μοῦ ἀνεκοίνωσεν ἐμπιστευτικῶς τὸ ἐξῆς. “Πρὸ ὀλίγου”, μοῦ εἶπεν, “ἔλαβα ἐπεῖγον σῆμα ἵνα συλληφθῆς ὡς λίαν ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν Ἰταλικῶν στρατευμάτων. Ἄλλ’ ἐπειδὴ ἐπρόλαβες καὶ εὐρίσκεσαι εἰς Μακεδονίαν, περιοχὴν ἐλεγχομένην ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, δὲν θὰ ἐκτελεσθῆ ἡ τοιαύτη διαταγὴ τῶν Ἰταλῶν. Ἐσώθης ὡς διὰ θαύματος. Ὅλιγον τι ἐὰν καθυστέρεις,...”» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

«Ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου χρόνου 1942 βρίσκει τὸ μαχητὴ κήρυκα στὴν Ἔδεσσα. Ἡ μασονία ἔχει ἐκεῖ σφηγκοφωλιά. Κι ὁ π. Αὐγουστῖνος μὲ τὸ πρῶτο του κιόλας κήρυγμα σιγματίζει τὴ μασονία. Ἐπικίνδυνον τόλμημα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα: ταχύτατη ἀπόσπασι στὰ Γιαννιτσά» (Ἐν Ἰωβηλαῖον ἔ.ά. σελ. 207).

Στὴν Κοζάνη

«Εἰς Κοζάνην μετετέθην κατ’ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν ἐμπερίστατον αὐτὴν Μητρόπολιν καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἱεροκήρυκος, κενωθεῖσαν λόγῳ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τοῦ ἱεροκήρυκος Κοζάνης ἀειμνήστου ἀρχιμανδρίτου Ἰωακείμ Λιούλια. Ἦτο ὁ δριμύς χειμὼν τοῦ 1943. Τὰ περίξ τῆς Κοζάνης χωρία ἐκαίοντο ἀπὸ τοὺς νεωτέρους Οὐννοὺς, τὰς ὀρδὰς τοῦ Χίτλερ. Χι-

λιάδες πρόσφυγες κατέφυγον εἰς τὴν πόλιν. Συνωστισμός, πείνα καὶ ἐξαθλίωσις. Δραματικαὶ ἡμέραι. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν εὐσεβῶν κατοίκων τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς πόλεως ἰδρύθη ἐστία συσσιτίων, ἡ ὁποία ἤρχισεν ὡς ρυάκιον καὶ ηὐξήθη εἰς ποταμὸν εὐποιΐας. Ἡ ἐστία ἐκείνη ἤρχισεν ἀπὸ 50 μερίδας καὶ ἔφθασεν εἰς 8.000 ἡμερησίως. Μία ἱστορία κόπων καὶ μόχθων, ἀλλὰ καὶ κινδύνων. Κατηγγέλθην εἰς τὴν Γκε-Στα-Πὼ ὡς μουσικῶς δρῶν κατὰ τῶν στρατευμάτων κατοχῆς. Ἐπέκειτο ἡ σύλληψις καὶ ἐκτέλεσις

Ὁ π. Αὐγουστῖνος μὲ τὸν Κων/νο Μπόζιο

μου. Πῶς ἐσώθην; Χεῖρ Κυρίου! Γέρων τις ὀνόματι Κωνσταντῖνος Μπόζιος, φλογερὸς πατριώτης, πληροφορηθεὶς τὴν ἀπόφασιν τῶν Γερμανῶν ἐν καιρῷ νυκτός, ἐνῶ ἐπὶ ἀπειλῇ θανάτου ἀπηγορεύετο πᾶσα κινήσις, ἔσπευσε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του καὶ μὲ εἰδοποίησε νὰ ἐγκαταλείψω πάραυτα τὸ κατάλυμά μου καὶ νὰ μεταβῶ εἰς ἄλλην οἰκίαν... Ἡ ἀντίστασις, ἡ ὁποία προεβλήθη εἰς τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν πόλιν, ὑπῆρξεν εἰς πολλὰ σημεῖα ἀνωτέρα τῆς εἰς τὰ ὄρη ἀντιστάσεως. Ὁ ἐν τῇ πόλει τότε διαμένων καὶ δρῶν ἐθνικῶς ἐκινδύνευε περισσότερο τῶν εἰς τὰ ὄρη καταφυγόντων καὶ ἐκεῖθεν ἀνθισταμένων» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

Στὰ Γρεβενά

«Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Πατρίδος ἐκ τῶν στρατευμάτων κατοχῆς, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1945, μετετέθην εἰς τὴν Μητρόπολιν Γρεβενῶν, τῆς ὁποίας ἡ περιοχὴ εἶχεν ὑποστῆ μεγάλην καταστροφὴν κατὰ τὴν περίοδον τῆς κατοχῆς. Ἐπὶ διετίαν περίπου ὑπῆρέτησα εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ὑπὸ τὸν ἀοίδιμον μητροπολίτην Θεόκλητον Σφήναν, φλογερὸν πατριώτην. Μετὰ ἰδιαιτέρας δὲ συγκινήσεως ἐνθυμοῦμαι τὰ τῆς διακονίας μου εἰς τὴν περιφέρειαν ταύτην. Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην πόλιν τῆς Μακεδονίας τὸ κήρυγμά μου εὔρε τόσῃν ἀπήχησιν, ὅσῃν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν καὶ μάλιστα εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τῶν Γρεβενῶν.

Δύο δεκάδες νέων καὶ νεανίδων εἰλκύσθησαν ἀπὸ τὰ ἱεραποστολικά ἰδεώδη καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα ἱεραποστολικῶν ἀδελφοτήτων, ποὺ ἰδρύθησαν βραδύτερον, τῶν ὁποίων τὰ μέλη ἐργάζονται μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Μακεδονίας καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν πρωτεύουσάν, τὰς Ἀθήνας. Ἀλησμόνητοι ἡμέραι, εὐλογημένοι ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Τὸ σύνθημα τῆς ἡρωϊκῆς ἐκείνης νεότητος ἦτο· **Ἐκ Γρεβενῶν τὸ φῶς!** Ἦμουν δὲ τόσον εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐν Γρεβενοῖς πνευματικῆς ἐργασίας, ὥστε ἤθελα διὰ παντός νὰ μείνω ἐκεῖ καὶ νὰ ἀποθάνω ἐκεῖ. Ἀλλ' αἱ βουλαὶ τοῦ Κυρίου ἀνεξιχνίαστοι! Νέα καταιγὶς ἐνέσκηψεν εἰς τὴν ταλαίπωρον Πατρίδα μας. Ἦτο ἡ τρομερὰ περίοδος τοῦ συμμαχοπολέμου ἢ —ὅπως ἄλλως λέγεται— τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ. Ποῖος δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν φοβερὰν αὐτὴν περίοδον τοῦ Γένους;» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

Τὸ κήρυγμά του ὅλο φλόγα. Συναρπαστικό. Συγκλονιστικό. Ξυπνάει τὶς συνειδήσεις: “Κι ἂν τὰ κάτω γίνουον ἄνω καὶ τὰ ἄνω κάτω, κι ἂν ὅλοι πέσουν καὶ προσκυνήσουον τὸν Ἐωσφόρο, ἐσύ, νέα μου, νὰ σταθῆς ὀρθία καὶ νὰ φωνάξῃς· —Πιστεύω, Κύριε! Καὶ ἡ φωνή σου νὰ φθάσῃ τ' ἄστρα”.

Κι ἄλλοτε πάλι· “Ἐλᾶτε ν' ἀνοίξουμε ἓνα λάκκο καὶ νὰ θάψουμε

τις ἀμαρτίες μας. Τις δικές σου και τις δικές μου”. Καλεῖ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ στήν ἐξομολόγησι. Καὶ ἡ προσέλευσι στὸ μυστήριον εἶνε ἀπίστευτη. Τὸ κήρυγμα παίρνει τόνο προφητικό, ὅταν γίνεται ἐλεγκτικό. Ἐλέγχει τὸν ἀμαρτωλὸ τρόπο ζωῆς, τοὺς αἰσχροὺς χοροὺς [σ.τ.σ.· τοὺς ὁποίους κατορθώνει νὰ ματαιώσῃ], τις εἰδωλολατρικὲς τελετὲς τοῦ καρναβάλου, τὰ σκάνδαλα τῶν ὑπαλλήλων. Ὁ ἔλεγχος ἀναστατώνει τοὺς ἐνόχους. Ὑποβάλλονται ἐναντίον του μηνύσεις καὶ κυκλοφορεῖ ἡ φήμη, ὅτι θὰ μῆ στῆ φυλακή. Κι ὁμως τίποτε δὲν τὸν τρομάζει... Ὅσοι ἔζησαν τὰ γεγονότα ἐκείνων τῶν ἡμερῶν θὰ θυμοῦνται, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, τις συγκινητικώτατες

στιγμὲς τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ὅλος ὁ γρεβενιώτικος λαὸς συγκεντρωμένος στήν κεντρικὴ πλατεῖα παρακολουθεῖ τὸ τελευταῖο του κήρυγμα. Κ’ ἐκεῖνος πάνω στὸ πεζούλι, κάτω ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ πλάτανο, τοὺς ἀποχαιρετᾷ μὲ ἱερὴ συγκίνηση κι αὐτοὶ ἀναλύονται σὲ δάκρυα» (Ἐν Ἴωβηλαῖον ἔ.ἀ. σελ. 217-219).

Στὸ Β΄ Σῶμα Στρατοῦ

«Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1947 τηλεγραφικῶς ἐπεστρατεύθην ὑπὸ τῆς Πατρίδος καὶ ἐκλήθην νὰ ὑπηρετήσω ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς καὶ ἱεροκήρυξ τὴν **ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀκεραιότητος τῆς Μακεδονίας μαχομένην ἑλληνικὴν νεότητα**. Ἐπὶ μίαν περίπου τριετίαν διήρκεσεν ἡ

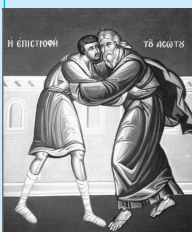

διακονία μου αὐτή. Εἰς Κοζάνην, εἰς Φλώριναν, εἰς Λάρισαν, εἰς τὰ ὑψίπεδα τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, εἰς ἀκραῖα φυλάκια ὡς ἱεροκήρυξ μετέβαινον ἐν μέσῳ πολλῶν κινδύνων καὶ ἐκήρυττον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, μετὰ πάσης παρρησίας ὁμιλῶν πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως, ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας. Ἰδρύσαμεν ἐν Λαρίσῃ Σχολὴν ἐκπαιδεύσεως θεολόγων ὀπλιτῶν· ἐξεδώσαμεν εἰδικὸν περιοδικὸν μὲ τίτλον **“Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ”**, τὸ ὁποῖον κατὰ χιλιάδας διενέμετο δωρεὰν εἰς τοὺς στρατιώτας· ὠμίλου ἀπὸ τὸν στρατιωτικὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν Λαρίσης· ἰδρύσαμεν ὀρθόδοξον χριστιανικὸν σύλλογον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν **“Ο Σάπφειρος”**, ὅστις μέχρι σήμερον ἐργάζεται καὶ ἀνήγειρεν αἴθουσαν κηρυγμάτων· τέλος δέ, τῇ ἐπιμόνῳ προτάσει καὶ

παρακλήσει μου, ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου στρατηγοῦ Π. Καλογεροπούλου, Σωματάρχου, ἀνηγέρθη ὁ ὠραῖος ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Λαρίσης. Ἐκ τῆς κοπιώδους αὐτῆς ἐργασίας ὑπέστην ὑπερκόπωσιν καὶ ἔπρεπε ν’ ἀποσυρθῶ ἐπὶ μακρὸν διάστημα ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας, ἀλλ’ ἐπέμενον νὰ ὑπηρετῶ» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

Πέρα ἀπὸ πολιτικὲς δεσμεύσεις, μὲ σταθερὴ προσήλωσι στὴν ἐλευθερία, στὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Πίστι, ἐμπνέει καὶ τοὺς στρατιώτες στὸν ἀγῶνα γι’ αὐτὲς τὶς ἀλήθειες. Σὲ μία περίπτωσι οἱ στρατιῶτες ἀρνήθηκαν νὰ συμμετάσχουν στὸν πόλεμο. Ὁ ἱεροκήρυκας ζήτησε τότε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν ὑπεύθυνον ἀξιωματικὸ νὰ τοὺς μιλήσῃ, ἀλλὰ χωρὶς καμμία δέσμευ-

Μ Ε Τ Α Ν Ο Ι Α

Μετάνοια

Τὸ σωτήριο μυστήριο τῆς μετανοίας εἶνε ἡ ἀνοικτὴ ἀγκάλη τοῦ Θεοῦ πατέρα, πού ὑποδέχεται τὸ ἄσωτο παιδί του κάθε φορὰ πού συναισθάνεται τὰ ἁμαρτήματά του καὶ ξαναγυρίζει μετανοιωμένο στὸ πατρικὸ του, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Τί λένε οἱ προφῆτες καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας; Πῶς τοποθετεῖται ὀρθοδόξως καὶ πῶς πρέπει νὰ τελῆται, γιὰ νὰ φέρῃ καρπούς; Τὴν ἀπάντησι δίνουν κληρικοὶ καὶ ἐξομολόγοι, πού συνῆλθαν σὲ εἰδικὸ ἱερατικὸ συνέδριον στὴ Φλώρινα ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ ἐπισκόπου τους π. Αὐγουστίνου. Οἱ εἰσηγήσεις καὶ συζητήσεις τοῦ συνεδρίου εἶνε συγκεντρωμένες στὸν τόμο **«Μετάνοια»** (σελ. 223). Τιμᾶται 7 εὐρώ. Ζητήστε το εἰς:

Βιβλιοπωλεῖο «Ὁ Σταυρός», Ζ. Πηγῆς 44, 10681 Ἀθήνα, τηλ. 210/3805539.

σι για τὸ τί θὰ πῆ· τοῦ ἐπετράπη. Τοὺς κάλεσε τότε καὶ τοὺς εἶπε· «*Δίκιο ἔχετε νὰ μὴ θέλετε νὰ πολεμήσετε. Διότι ὑπάρχουν ἄλλοι ποὺ ἔχουν βολευτῆ σὲ ἀνώδυνες θέσεις μακριὰ ἀπὸ τὸ μέτωπο. Ἀλλὰ ἔνα νὰ ξέρετε· ὅτι αὔριο θὰ ἔρθουν τὰ παιδιά σας πάνω ἀπὸ τὸν τάφος σας, θὰ σᾶς φτύσουν καὶ θὰ ποῦν· Καταραμένος νὰ ἴσαι πατέρα, διότι ὅλα μοῦ τά ἔδωσες· σπίτια, ἀγαθὰ κ.λπ.· ἔνα δὲν μοῦ ἔδωσες, τὴν ἐλευθερία*». Μετὰ ἀπὸ λίγο οἱ στρατιῶτες ξαναπῆραν τὰ ὄπλα τους.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1949 ἐκδίδεται Βασιλικὸ Διάταγμα, τὸ ὁποῖο ἀναγνωρίζει τὴ Μασονία ὡς ἀγαθοεργὸ ἴδρυμα καὶ καθορίζει ὡς πόρους της, μεταξὺ ἄλλων, καὶ εἰσφορὲς ἀπὸ τὸ κράτος, τοὺς δήμους καὶ τὶς κοινότητες, ἀκόμη καὶ τοὺς ναοὺς ἢ τὶς μονές. Ὁλη ἡ Ἑλλάδα συγκλονίζεται, ἀρκετοὶ ἀντιδρῶν, ἕνας ὅμως μόνο τολμᾷ. Ὁ ἱερομόναχος Αὐγουστίνος Καντιώτης, ἂν καὶ στρατιωτικὸς ἱεροκῆρυξ (πρᾶγμα ποὺ συνεπάγεται ὀπωσδῆποτε ηὔξημένες ὑποχρεώσεις ἐναντι τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας), σὲ θεία λειτουργία στὸν κατάμεστο στρατιωτικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Κο-

ζάνης, δίδει ἀπὸ τὴν ὠραία πύλη ἐντολὴ νὰ μὴ ψαλῆ τὸ «Πολυχρόνιον» τοῦ βασιλέως, ἐξ αἰτίας τοῦ διατάγματος αὐτοῦ. Παραλλήλως κυκλοφορεῖ φύλλο τῆς «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑΣ» (τὸ φ. 99/Ὀκτ. 1949), στὸ ὁποῖο θέτει εὐθέως στὸν βασιλέα τὸ ἐρώτημα, ἐὰν εἶνε μασόνος. Τὸ θέμα πλέον ἔχει λάβει μεγάλες διαστάσεις· ἡ Ἑλλάδα —ἐνῶ ἀκόμη διαρκεῖ ὁ πόλεμος— συγκλονίζεται, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σπυριδῶν ἐπισκέπτεται τὸ παλάτι, τὸ Διάταγμα ἀνακαλεῖται (βλ. Παν. Μύρου ἔ.ἀ. 452-458, περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 179/1956, καὶ Ἐν Ἰωβηλαῖον ἔ.ἀ. 221-222).

Στὴν Ἀθήνα

«...Ἐρχομαι εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις, ὅπου λήγοντος τοῦ ἔτους 1951 μετετέθην ὡς ἱεροκῆρυξ. Πῶς ἔφθασα ἐκεῖ; Δὲν τὸ ἐπεδίωξα. Εἶχα λόγους ψυχολογικοὺς καὶ δὲν ἤθελα νὰ ἐργασθῶ εἰς Ἀθήνας. Μοῦ ἤρρεσεν ἡ εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἐργασία. Ἄλλ' ἐν ἀγνοίᾳ μου, τῇ προτάσει τοῦ λίαν ἀγαπητοῦ μοι ἀρχιμανδριτοῦ π. Χριστοφόρου Καλύβα, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σπυριδῶν, ὁ ὁποῖος μὲ ἐγνώριζεν ἐξ Ἰωαννίνων, μὲ μετέθεσεν εἰς Ἀθήνας. Μόλις ἔ-

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

Κάθε Κυριακὴ καὶ ὥρα 6:30 μ.μ. γίνονται τὰ βραδυνὰ κηρύγματα στὴν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος (ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 44).

Ὅσοι ἀγαπᾶτε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ μπορείτε νὰ προσέρχεσθε στὶς ὁμιλίαις. Νὰ εἰδοποιῆτε δὲ νὰ προσέρχωνται καὶ ἄλλοι.

φθασα εἰς Ἀθήνας, οἱ “ἀγαπῶντές με” ἐχθροὶ διέδωσαν, ὅτι ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας ἓνας... τρελλὸς ἱεροκήρυξ! Ἐπὶ τριετίαν ἔζων εἰς “ἀσπαλακεῖον” ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χριστοκοπίδου 12. Δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ περιγραφῆ ἢ ἐπὶ 15ετίαν διηνεκῆς ἐργασία μου εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος. Χρειάζεται εἰδικὴ ἔκθεσις διὰ νὰ περιγραφοῦν αἱ ποικίλαι ἐξορμήσεις, τὰ πρῶινὰ καὶ ἐσπερινὰ κηρύγματα, ποὺ παρηκολούθουν εἰς ναοὺς καὶ αἰθούσας πυκνὰ ἀκροατήρια, τὰ ἀλλεπάλληλα συλλαλητήρια πρὸς κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς παιδείας καὶ τῆς κοινωνίας, αἱ ἔντονοι γραπταὶ διαμαρτυρίαι, τὰ πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια, εἰς τὰ ὅποια δις καὶ τρις προσήχθην, ἡ ἴδρυσις συλλόγων καὶ ἀδελφοτήτων, ἡ ἀνέγερσις αἰθουσῶν καὶ εὐαγῶν ἰδρυμάτων, ἡ ἔκδοσις περιοδικῶν καὶ βιβλίων, ἡ πολεμικὴ καὶ ἀντίκρουσις ποικίλων βδελυρῶν κατηγοριῶν καὶ συκοφαντιῶν... Μὲ τὴν βοήθειαν τῆς θείας χάριτος ὅλα τὰ ἐμπόδια ὑπερεπηδῆθησαν. Δάκρυα ἔρχονται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὁσάκις ἐνθυμοῦμαι τοὺς ἀλησμονήτους συνεργάτας καὶ ἀκροατὰς τῆς πρωτευούσης» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 440/1985).

Ἀπολογούμενος σὲ κάποια δίκη, ὁ π. Αὐγουστῖνος ῥητορεύει: «Παρ’

ὄλην τὴν ἐξωτερικὴν λαμπρότητα τοῦ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ μας βίου ὑποβόσκει μία βαθυτάτη ἠθικὴ κρίσις, τῆς ὁποίας ἐλάχιστα δείγματα εἶνε τὰ ἐκάστοτε ἀκουόμενα πρωτοφανῆ ἐγκλήματα. Διεπίστωσα ὅτι ...ἀπλοῦται μυστικὸν δίκτυον διαφθορᾶς, ποὺ καθημερινῶς ἀλιεύει θύματα νέους καὶ νεάνιδας καὶ ἀπ’ αὐτὰ ἀκόμη τὰ θρανία τῶν σχολείων μας καὶ τὰ προαύλια τῶν ἐκκλησιῶν μας... Δι’ ὅλους ἡμᾶς..., οἱ ὅποιοι ἠγωνίσθημεν διὰ νὰ ἴσταται ἡ Ἑλλὰς ὀρθία ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, εἶνε ψυχικῶς ἀνυπόφορον, τὴν Ἑλλάδα, ἀστερισμὸν ἀθανάτων ἰδεῶν, τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἐνίκα καὶ ἐθριάμβευεν εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρέων, νὰ βλέπωμεν νὰ νικᾶται καὶ νὰ πίπτῃ μέσα εἰς τὴν ἀτιμίαν, τὸν βόρβορον τῆς διαφθορᾶς· τῆς διαφθορᾶς ἐκείνης, ἡ ὁποία δι’ ἔλλειψιν παντὸς φραγμοῦ εἰσελαύνει ἔξωθεν καὶ ζητεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι δὲν ἐπέτυχον οἱ ποικιλῶνυμοι ἐχθροί, τὴν ἐξαφάνισίν μας ὡς ἔθνους καὶ φυλῆς. Ὑπάρχει φόβος μέγας, νικήσαντες εἰς τὰ ὄρη τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς, νὰ ἠττηθῶμεν καὶ νὰ διαλυθῶμεν ἐντὸς τῶν πόλεων, ἐντὸς τῆς πρωτευούσης» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 174-175/1955, σελ. 4).

(συνέχεια στὸ ἐπόμενο τεῦχος)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ Ν’ ΑΝΑΝΕΩΣΕΤΕ ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

“ΥΠΝΩΣΕ Λέων

Μέ λούλουδα και ροδόσταμο ραίνω τὸν τάφον Σου και με δέος γονυκλινῶς και εὐγνωμόνως ἀσπάζομαι τὴν ἀγίαν σορόν Σου, πάτερ Αὐγουστίνε.

Και τώρα, ἄγιε, ἐξ οὐρανοῦ και ἀπὸ θρόνου δόξης, ἧς ἠξιώθης, ἐπίβλεψον ἐφ’ ἡμᾶς και πρέσβευε ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πολλὰ ἤκουσα εἰς τὴν κηδεῖαν Σου.

“Ὅμως με τὸ μέγα κεφάλαιον ΜΙΜΗΣΙΣ τί ἀκριβῶς συνέβη; Πάντως ἅπαντες ἐπέστρεψαν «ικανοποιημένοι» εἰς τὴν ἀνάπαυσίν των!

Πόσοι ἄραγε ἀντελήφθησαν τὸ βωθὸν μήνυμα, ποὺ μέσα ἀπὸ τὸ φέρετρον διελάλει ἡ σορός Σου; Στόματα πολλὰ και λαλίστατα, φωναὶ στεντόρειαι. Και τί δὲν εἶπαν! Καλῶς, ἔστω και τώρα, «γὰ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκαιο». Μὰ ὦτα και κεραῖαι και διάθεσις θυσιαστικὴ πρὸς συνέχισιν τῶν ὄσων ἐτόνισαν δὲν ξέρω ἂν ὑπῆρχον. Ὁμοίαζαν μᾶλλον με πτωχοσυμπεθέρους και φίλους και πτωχοσυγγενεῖς, ποὺ ἐκ περάτων ἦλθον και ἐλάλουν περασμένα μεγαλεῖα ἀνδρὸς ἀγωνιστοῦ πελωρίων διαστάσεων, ἀπορριπτομένου ὄμως

«Ο ΣΤΑΥΡΟΣ»

Μηνιαῖο Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ Περιοδικό
* * *

Ἰδρυτής: Ἐπίσκοπος πρ. Φλωρίνης
ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

Ἰδιοκτῆτης: Ὁρθόδ. Ἱεραποστ. Ἀδελφότης «Ὁ Σταυρός»
Ζωοδόχου Πηγῆς 44 • 106 81 Ἀθήνα.
τηλ. 210 / 3805539 & 210 / 3826100

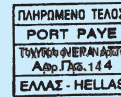
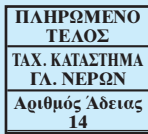
Ἐκδότης: Παναγιώτης Πετρόπουλος
Αἰόλου 35 • 153 51 Κάντζα

Διευθυντής Συντάξεως:
Νικόλαος Ἰ. Σωτηρόπουλος - τηλ. 210 / 6659056

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Ἀθαν. Κοκονός, Αἰόλου 35 • 153 51 Κάντζα

Συνδρομὴ (ἐτησία) Ἑσωτερικοῦ: 10 €
Κύπρου 20 €. Ἐξωτερικοῦ: 25 €.

Ἐπιταγές, ἐγγραφές, ἐπιστολές κ.λπ. στὴ διεύθυνσι:
Περιοδικὸ «Ὁ Σταυρός»
Τ.Θ. 3415 (Κ.Τ.Α.) • 102 10 Ἀθήνα

κωδ. 1631
Αρ. Πλ/σης 109

1631
Αρ. Πλ/σης 109

καὶ διωκομένου πολλάκις μέχρι χθές. Μὲ ἐξαιρέσιν ὁ λαὸς πλαγίως ἐπαινῶν τινὰ ὁμιλητὴν εἶπε χαριτολογῶν: «Πόσες ἀλήθειες εἶπε τὸ ζάχαρο!». Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του δὲν εἶδε εἰς τὸ πλευρόν του ὁ μπαρουτοκαπνισμένος τόσους μεγάλους καὶ ὑψηλοὺς, ὅσους περὶ τὸ φέρετρόν του! Διότι τώρα πλέον δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος, καὶ πλησίον του πλέον θὰ ἠδύναντο ἐκ τοῦ πλήθους νὰ γευθοῦν κάποια τιμὴν ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, χωρὶς νὰ εἶναι ἐπιβαρυντικὸν δι' αὐτοὺς τὸ περὶ αὐτοῦ λεχθὲν **«καὶ οὗτος σὺν αὐτῷ ἦν»** (Λουκ κβ' 56).

Καὶ τώρα ἓνα τέλος, ποῦ ὠμοίαζε μὲ τέλος παραμυθιοῦ: Καὶ ἐκεῖνος ἔζησε καλά, ἀγωνιζόμενος μέχρι τελευταίας του ἀναπνοῆς, καὶ ἐμεῖς καλύτερα, ἀναπαυόμενοι... Τώρα, Αὐγουστίνε, ἀναπαύου, πρὸς μείζονα ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν καὶ ἡμῶν... Δόξα τῷ θανάτῳ, τῷ μεγάλῳ εὐεργέτῃ τῷ ἀναπαύσαντί Σε, ἀλλὰ καὶ μεγάλως ἀναπαύσαντι καὶ εὐεργετήσαντι καὶ ἡμᾶς...

Ἀληθῶς διὰ πόσους ἔφυγεν ἓνας βραχνᾶς!

Ἀλλὰ **«δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζωῶσι»**.

Κατὰ τὴν παράδοσιν ἡ κομμένη κεφαλὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐπὶ πινακίου μυστηριωδῶς ἀνεφώνησε

καὶ πάλιν εἰς τὸ παλάτιον βασταζομένη ὑπὸ τῆς Ἡρωδιάδος τὸν ἔλεγχον, **«Οὐκ ἐξεστί σοι»**.

Πίστις μας ἀκράδαντος, ἔστω καὶ ἐὰν ἔκρυσεν αὐτὸν γῆς βραχὺς τόπος, εἶναι, ὅτι ὁ ἀντιδοξάζων τοὺς δοξάζοντας Αὐτὸν Κύριος θὰ χαριτώνῃ τὴν ἀγίαν σορὸν τοῦ μικροῦ τῷ δέματι καὶ μεγάλου τῷ πνεύματι γέροντος διὰ σημείων.

Νέον τρόπαιον, ποῦ θὰ ἠλεκτρίζῃ εὐγενεῖς πιστευούσας ψυχὰς εἰς συνέχισιν ἀγώνων πρὸς πάταξιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ἐπικράτησιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ψυχὰς κραζούσας τὸ «Οὐκ ἔῃ ἡμᾶς καθεύδειν τὸ τοῦ Αὐγουστίνου τρόπαιον».

Αὐγουστίνου ἀρχιερέως καὶ Νικολάου καὶ Σοφίας τῶν ἀειμνήστων γονέων αὐτοῦ αἰωνία ἡ μνήμη.

Γέροντα, τὴν εὐχὴν σου.

Ἐλάχιστος ἐν ἱερομονάχοις ὁ ἀρχιμ. Νικόδημος Θ. Πετρόπουλος, προϊστάμενος Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀπ. Παύλου Πατρῶν, ὁ ἐπὶ μίαν πενταετίαν σπουδάσας ἐν Ἀθήναις ὡς φοιτητῆς παρὰ τοὺς πόδας Σου (Ζωοδόχου Πηγῆς 44) τῇ αὐστηρᾷ ὑποδείξει τοῦ ἀειμνήστου πνευματικοῦ μου πατρὸς Γερβασίου Παρασκευοπούλου.

Πάτρα 8-9-2010